

Københavns og Vartov Valgmenigheder

August 2024 Nr. 2

Påskens sprog

Matt 28,1-8

Kristus er opstanden!
Ja, han er sandelig opstanden!

Med dette jubelråb hilser kristne verden over hinanden i dag. Nu er det højtid. Vores salmer er glædessalmer. Vores måltid er et festmåltid. Vores bønner er takkebønner. For nu skete det, som man ikke kunne håbe på. Det, som man ikke kunne forvente. Det utrolige og uforståelige er nu det, vi kan sætte vores lid til.

Jubelen kender ingen grænser – og alligevel er det, som om den må forstumme. For hvad kan vi egentlig sige? Hvordan kan vi udtrykke den glæde, som overgår alt, hvad vi kunne forestille os? Vi har ikke ord. Sproget er vores verden, siger man. Sproget er det hus, som vores væren bor i. Men i dag ryster verden, og huset slår sprækker, for sproget kan ikke rumme vores glæde.

Man siger ellers, at det er smerten, der gør stum. Virginia Woolf skrev for hundrede år siden om at være syg. Hun begræd, at der ikke var sprog til at udtrykke sygdom. På trods af at enhver kender til at være forkølet eller have influenza, har sygdommen ikke interesseret poeterne.

”Engelsk, der kan udtrykke Hamlets tanker og Lears tragedie, har ingen ord for kuldegysning og hovedpine,” siger hun og fortsætter: ”Selv en skolepige har Shakespeare eller Keats til at udtrykke sine tanker, når hun forelsker sig; men bed en lidende om at beskrive en smerte i hovedet for en læge, og straks slipper sproget op. Der er ikke noget færdigsyet til ham. Han tvinges til at præge sine egne ord, tage smerten i den ene hånd og en klump ren lyd i den anden ... og ælte dem sammen så et helt nyt ord falder ud til sidst. Det bliver sandsynligvis noget latterligt.”

Mon det bliver latterligt? Mon det ikke snarere bliver uforståeligt uartikuleret, hvis smerten skal give sig udtryk i sproget. For det er rigtigt, at smerten nedbryder sproget, og at den lidende ikke kan formidle sin smerte sprogligt. Til sidst bliver det skrig og hyl, der giver smerten udtryk. Eller rettere: Det er smerten selv, der udtrykker sig i lyd. Det kan hverken være beskrivelser eller redegørelser. For at kunne beskrive og redegøre må man befinde sig på afstand af det, man beskriver; man må have en forståelse af det, man redegør for. Man kan beskrive en ørepine, man har haft engang. For så er den uden for en selv. Men når pinen er allerværst, fylder den alt, så man ikke kan komme på afstand af den. Så kan man kun lade den få udtryk i gråd og klage. Så er sproget ikke længere til hjælp.

Men gælder det bare smerten? Er det kun sygdommen, der er forsømt, så man skulle tilslutte sig Virginia Woolf i hendes næste ønske, når hun siger:

”Det er ikke kun et nyt sprog, vi har brug for, primitivere, sanseligere, sjoflere, men et nyt lidenskabernes hierarki; kærligheden skal udskiftes med en temperatur på 40 grader; jalousi vige pladsen for jagende iskias; søvnløshed spille rollen som skurk og helten blive en hvid væske, der smager sødt – den mægtige Prins med natsværmerøjnene og de fjerede fødder, hvis ene navn er kloralhydrat.”

Gælder det ikke i lige så høj grad glæden? Når man er allermost glad, bryder sproget sammen af præcis de samme årsager. Så kan man kun udtrykke sig i jubel. Måske er det eneste virkelige udtryk for glæden slet ikke sprogligt, men kropsligt. Glæden er i smilets varme, i øjnenes glans, i kroppens

holdning, for ligesom smerten kan fylde alting, kan glæden fylde det hele, så man intet kan sige. Sproget nedbrydes, for det kan ikke rumme glæden.

Selv Astrid Lindgren må give op og lade det uartikulerede skrig træde til som et udtryk for glæde, når hun beskriver, hvordan Ronja Røverdatter efter en lang vinter i røverborgen endelig kan komme ud i foråret og møde sin ven Birk Borkasøn, der er søn af hendes faders arvefjende, men som i hemmelighed har lovet at være hendes broder. Sådan fortæller Lindgren, da Ronja endelig møder Birk i skoven:

”Jeg har ventet længe, sagde han, og igen mærkede hun den lille glæde boble op inde i sig, fordi hun havde en bror, som ventede på hende og ønskede, at hun skulle komme. Og her var hun nu og havde kastet sig hovedkulds ind i foråret. Der var så vidunderligt overalt omkring hende, ja, det fyldte hende helt, og hun skreg som en fugl, højt og skingert, indtil hun måtte forklare Birk hvorfor. Jeg bliver nødt til at udstøde et forårsskrig, ellers sprænges jeg. Hør! Kan du ikke høre foråret? De stod stille lidt og hørte, hvordan det kvidrede og susede og pludrede og sang og rislede i deres skov. I alle træer og vande og grønne krat levede det, overalt lød forårets friske, vilde sang.”

Glæden fylder kroppen. Den sidder i munden og næsen. Den sidder i øjnene og ørerne. Så alle sanser er bestemt af glæden. Alle oplevelser opleves gennem den. Derfor hverken kan eller skal glæden udtrykke sig sprogligt, for den skal ikke være et begrænset ”noget”. Som om vi kunne komme på afstand af den og forholde os til den. Glæden er det hele, som vi sanser igennem og taler igennem

og omgås igennem. Vores sprog kan ikke udtrykke det, for glæden er større end sproget.

Opstandelsens glæde stammer netop fra det, der overgår vores sprog. Det, der ikke kan rummes i sproget, fordi det er mere, end vi kan formulere. Det er mere, end vi kan tænke, fordi det overgår vores erkendelse. Sprogligt er det blot en tom grav og et løfte om gensyn. Vi kalder det opstandelse, fordi den nedbrød det, som vi troede var grænsen for livet. Den overskred vores erfaringer i tilværelsen og sprængte vores forestillinger om virkeligheden. Derfor kan vi ikke tale om den. Derfor kan vi ikke udtrykke glæden, som udspringer af den. For det er glæden over, at vores sprog, erkendelse og forestillinger ikke slår til. Glæden over, at vores liv, vores tilværelse og virkelighed ikke er begrænset af vores evner til at forstå og udtrykke den.

Hvor ville det være forfærdeligt klaustrofobisk, hvis vi var spærret inde af vores egen erkendelse og blev holdt fangne af vores eget sprog. Så ville virkeligheden ikke være større, end vi er. Men det er den. Det har opstandelsen vist, for den sprænger alle bånd og begrænsninger. Derfor kan opstandelsens glæde kun give sig udtryk i jubel over, at livet er mere end os selv.

Opstandelsens glæde kan man ikke tale om. Den kan man kun leve i. Så vi sanser, oplever og erfarer livet gennem glæden over, at det er større end os. Så ser vi dets overskud og rigdom, og så tror vi på vores umiddelbare fornemmelser, at kærligheden er uendelig, at glæden er ustoppelig, og at livet er evigt. For nok erfarer vi, at det ikke er sandt. Men opstandelsen betyder, at

vores erfaringer ikke begrænser livet, så vi kan leve i det med tro, håb og kærlighed. Fordi det, der for vores rationelle erkendelse er utroligt, ikke er umuligt; og det, der for vores nøgterne erfaring er håbløst, kan ske; og det, vi væmmes ved, kan være elskeligt. For ved opstandelsen er vi sat fri af begrænsningerne i vores eget perspektiv, vi er sluppet løs fra vores sprogs grænser. Som Ronja og Birk, der hver især havde lært at hade den anden og levede i et sprog, hvor den anden kun kunne være en skiderik. Men så i glæde over at have mødt hinanden, kunne de springe over helvedesdybet, der adskilte dem.

At leve i den glæde, er det Galilæa, hvor den opstandne skal ses. Han ses dér, hvor glæden over hans opstandelse får lov at bestemme det liv, man lever. Når vi møder hinanden i tiltro og tillid, fordi hans selvhengivelse mod al erfaring viste sig at sejre. Når vi tror og stoler på vores forhold til hinanden, fordi det, der nedbryder menneskelige forhold, mod al rationalitet viste sig at blive overvundet. Når vi tager imod hinanden og er sammen i glæde og sorg, fordi det mod enhver erkendelse blev klart, at kærligheden er stærkere end døden. Så er det ham, vi ser. Således kan vi møde vort livs død og mørke med opstandelsens lys og glæde. Så lever vi i det Galilæa, hvor vi ser ham.

Glæden kan man ikke tale om. Den skal man juble i. Glæden skal vi ikke tale mere om. Den skal vi leve i.

Glædelig påske!

DDS 408 – 218 – 236 --- 235 – 227 – 234

Menighederne i Jordan

Der var mange forhindringer for den seneste menighedsrejse. Først blev en tur til Gotland aflyst på grund af deltagerantallet. Så trådte Vagn Bjerre Christensen til og arrangerede en rejse til Jordan, der imidlertid måtte udskydes, fordi luftfartsselskabet omlagde flyruterne. Dernæst kom angrebet d. 7. oktober 2023 og Israels reaktion, så alle blev bekymrede for, om rejsen kunne gennemføres. Men det kunne den, og d. 27. april 2024 var 23 deltagere plus rejseleder klar til afgang fra Kastrup Lufthavn. Turen blev en succes. Vi klarede alle strabadser uden problemer, og ingen komplikationer opstod. På turene blev vi kyndigt hjulpet af en lokal guide ved navn Wael, som orienterede os grundigt om seværdighederne og om diverse forhold i Jordan, herunder spørgsmål om ægteskab og kønsroller, som han beredvilligt svarede på. Krigen i nabolandet mærkede vi kun på den måde, at der var påfaldende få turister, hvor vi kom frem.

Vel hjemkommet fra rejsen er der grund til at overveje, hvad kristne menigheder får ud af at rejse til et arabisk land i Mellemøsten. Som man kan tænke sig, var det ikke mange kirker, vi så (om end vi så enkelte). Det var heller ikke kristendommen, der havde sat størst præg på området, som vi rejste i (om end korsfarerne har sat væsentlige aftryk). Og det var ikke kristne helligsteder, som vi rejste efter (om end vi så det sted, hvor Jesus angiveligt blev døbt). Sammenhængen med området går derimod gennem Det Gamle Testamente. En række steder fra de gammeltestamentlige skrifter dukker op i landskabet. Pludselig kunne guiden for eksempel udpege floden Jabbok og det sted, hvor patriarken Jakob ifølge Første Mosebog kapitel 32 kæmpede en natlig kamp med Gud.

Man kan selvfølgelig mene, hvad man vil, om at udpege åstedet for en så mystisk historie. Når man tænker over det, er det faktisk en af de allerdybeste i hele Bibelen. I skikkelse af en mand kæmper Gud med patriarken Jakob, der skal krydse floden. Under kampen modtager Jakob et slag på hofteskålen, men alligevel

vil han ikke slippe sin modstander. Han vil velsignes, før han lader ham gå. Da det er ved at blive lyst, giver manden ham navnet Israel, fordi han har kæmpet med Gud. På hebræisk er der nemlig et ordspil mellem "Israel" og "kæmpet med Gud". Så velsigner han ham.

Skal man virkelig mene, at det er en begivenhed, der har fundet sted engang for længe siden på det sted, som vi kørte forbi i turistbussen? Vores guide var ikke i tvivl. Han fik bussen til at køre lidt langsommere forbi det lave vand, så vi kunne se godt på det. Så skulle det være dér, at Gud gav Jakob navnet Israel, hvorved alle hans efterkommere kom til at hedde israelitter. Lige dér i vandløbet, som vi kørte forbi. Det er svært ikke at mene, at det er både for lidt og for meget. For meget fordi det tilskriver fortællingen en historisk sandhed som en faktisk begivenhed, som man kan påkalde sig som argument: Jakobs efterkommere er israelitter, fordi Gud engang på dette sted gav Jakob navnet Israel. Men det er også for lidt, fordi fortællingen så alene handler om den historiske person Jakob og hændelserne i hans liv. Så bliver det svært at spejle sig i den, hvis man selv gennemgår en kamp i livet og kommer mærket ud af den med en ny identitet. For det er Jakob vel også sindbillede på: At det på afgørende tidspunkter i livet er vigtigt at holde fast, indtil man kan få en velsignelse ud af situationen. Således udtrykker Jakobs kampen i højere grad et eksistentielt forhold og i mindre grad en historisk hændelse.

Den problemstilling blev endnu mere aktuel, da vi senere samme dag kom til Nebobjerget. Fra det bjerg fik Moses ifølge Femte Mosebog kapitel 34 lov at skue ind i det forjættede land uden selv at komme ind i det, for han dør dér i Moabs land, siges det. Moabs land er en del af det nuværende Jordan. Det forjættede land, som han kunne se ind i, kaldes Kana'an i Bibelen. I dag er det Palæstina. Moses velsigner Israels tolv stammer, der skal dele landet mellem sig. Hans sidste ord lyder: "Lykkelig er du, Israel! Hvem er som du? Et folk, som Herren giver sejr, dit hjælpende skjold, din højheds sværd.

Dine fjender skal krybe for dig, og du skal træde på ryggen af dem.”

Jeg læste den tekst højt, da vi stod på Nebobjerget. Her skulle det altså være sket ifølge Bibelen. Det gav god mening at markere, hvorfor præcis dette bjerg er berømt. Men ordene fik en anden mening, end jeg tidligere havde oplevet. For problemet meldte sig igen. Handler teksten om en bestemt begivenhed i fortiden? I så fald stod vi på Nebobjerget og gentog den historiske begrundelse for, at israelitterne har ret til det land, som vi kunne se ind i. I dag vil det jo være begrundelsen for jødernes ret til Palæstina. Så er teksten en forvisning om, at Gud vil hjælpe israelitterne med at besejre deres fjender. Det var vanskeligt at læse højt dér på Nebobjerget, for netop den læsning af teksten forårsager alt for megen lidelse for alt for mange.

Men man kan også opfatte teksten på en anden måde, så den ikke refererer til én bestemt begivenhed i fortiden og begrunder ét bestemt krav i nutiden. Man kan opfatte den som et skrift, der kan bringes i anvendelse i forskellige situationer på forskellige tidspunkter, så enhver kan forstå sit gudsforhold gennem den. Sådan opfatter de nytestamentlige forfattere Det Gamle Testamente. Det refererer ikke blot bagud til historiske hændelser og begrunder ikke specifikke forlangender; de viser frem mod Jesus Kristus og den troende menighed. Læses teksten på den måde, handler den om den Gud, der beskytter sine tilhængere mod alt ondt. Det er ikke begrænset til et bestemt folk og handler ikke om et bestemt land. Det gælder enhver, der tror på ham. Således modsætter Det Nye Testamente sig den eksklusive brug af Bibelen, som vil gøre den til begrundelse for konkrete krav.

Som kristen menighed på rejse i Jordan bliver man opmærksom på, hvad de bibelske skrifter betyder. Når man befinder sig på de steder, hvor de skulle foregå, bliver det tydeligt, at det er alt for lidt, hvis de kun handler om det. Mere end det: Det kan være farligt, hvis man ukritisk forstår dem som kilder til historiske fakta, for vi kan ikke se bort fra, at de så kan bruges til at begrunde den krig, der foregår få hundrede kilometer fra vores rejse. Men det kan de ikke

i den kristne fortolkning, for ifølge den er Israel ikke et bestemt sted eller et bestemt folk. Israel er enhver, der tror på den Gud, hvis søn er Jesus Kristus. I den kristne forståelse af Det Gamle Testamente kan det derfor ikke bruges som et politiske instrument til at legitimere et enkelt folks ret til et landområde. Foruden mange store oplevelser og gode minder er dét også værd at tage med fra menighedsrejsen til Jordan.

Jesper Tang Nielsen

Menighedsmøde
v/Rasmus Mariager d. 7. oktober
Sjælekampen. Danskernes kolde krig

Den kolde krig var en konfrontation mellem det totalitære sovjetiske imperium og det liberale amerikanske imperium. I sit foredrag fortæller Rasmus Mariager om, hvordan den kolde krig kom til at gennemsyre danskernes hverdag fra slutningen af 1940'erne til 1991. Det er en fortælling om det liv, danskerne levede, og den fortælling handler blandt meget andet om kulturkampe og tidsånd, hverdagsliv og velfærdssamfund samt kunst, fremtidsfrygt og aktivisme.

Rasmus Mariager er medlem af Københavns Valgmenighed og historiker af uddannelse. Han udgav i maj 2024 bogen Sjælekampen. Danskernes kolde krig.

Menighedsmøde
v/Else Marie Bukdahl d. 4. november
Fhv. rektor for Det Kongelige Danske Kunstakademi Else Marie Bukdahl fortæller om tradition og nybrud i Caravaggios kunst. Mere herom i næste kirkeblad.

Efterårsmøde
Årets efterårsmøde for de grundtvigske valgmenigheder på Sjælland afholdes d. 6. oktober i Ubberup kl. 10 – 16. Programmet indeholder gudstjeneste ved Anna Monrad, foredrag om Bibelens kvinder ved Lisbeth Smedegaard Andersen foruden fælles frokost. Pris 250 kr. Tilmelding til Jesper Tang Nielsen senest 22. september.

Tro og lidenskab

En litteraturkreds om Sigrid Undset.

Sigrid Undsets liv (1882-1949) var fra fødsel til død et stort, bevægende drama. Fra barndommens fadertab til ensomme ungdomsår og et vanskeligt ægteskab, skilsmisse, sygdom og store økonomiske forpligtelser og vanskeligheder frem til verdensberømmelse.

Hendes forfatterskab var stort – 33 bøger og flere hundrede artikler er oversat til fremmede sprog over hele verden.

Sigrid Undsets mest berømte værk er uden diskussion *Kristin Lavransdatter*, udgivet i årene 1920-22. Med dette værk fik hun sit internationale gennembrud og modtog i 1928 Nobelprisen for den – og de to – om muligt endnu mere fremragende – romaner om *Olav Audunsson* fra 1925 og 1927.

Kristin Lavransdatter foregår i første halvdel af 1300tallet og handler, som titlen antyder, om storbondedatteren Kristin, hvis bevægede levnedsløb skildres fra vugge til grav. Også af fagfolk er romanen blevet berømmet for sin historiske troværdighed, der kommer til udtryk i de mange præcise detaljer om datidens livsforhold og personernes følelser og adfærd. Det samme kan siges om fortællingen om Olav Audunsson.

Begge livsfortællinger rummer desuden både en stor psykologisk indsigt og en stærk religiøs glød. Det åndelige univers er den middelalderlige katolicismes, og nogle år efter antog Sigrid Undset da også selv den katolske tro. Ikke så mærkeligt, at disse to fortællinger står helt centralt blandt forfatterens mange stadig meget læseværdige digterværker.

For sin indsats for Norge under Anden Verdenskrig blev Sigrid Undset dekoreret bl.a. med det fornemme Storkors af Sct. Olav Orden. Men to af hendes tre børn døde, før hun selv døde syg, nedslidt og alene i Lillehammer i 1949 – 67 år gammel.

Sigrid Undsets er uden al tvivl en af de mest fremragende forfattere, der er fostret i Norden. Vintersæsonens litteraturkreds vil som sit emne have en gennemgang af en række af hendes væsentligste romaner.

Det drejer sig om i alt 7 tirsdage mellem kl. 15. - 17. Altid den sidste tirsdag i måneden (undtagen i julemåneden): 29. oktober 2024, 26. november 2024, 10. december 2024, 28. januar 2025, 25. februar 2025, 25. marts 2025, 29. april 2025.

Læsekredsen vil blive ledet af Doris Ottesen.

Man kan ikke tro på en bog

Sammen med leder af Grundtvig-akademiet Ingrid Ank udbyder Jesper Tang Nielsen en studiekreds om Grundtvigs skriftsyn – og om spørgsmålet om tekst, autoritet og sandhed.

”Man kan ikke tro på en bog.” Nogenlunde sådan kan man sammenfatte det bibelsyn, som Grundtvig brød igennem med i forlængelse af sin ’mage-løse opdagelse’ i 1825. Men hvad er de videre implikationer af Grundtvigs skriftsyn? Hvor radikal er hans kritik af den lutherske tradition? Og hvilke nutidige – hermeneutiske, teologiske og politiske – overvejelser om sandhed og autoritet vokser ud af Grundtvigs syn på ord, skrift og ånd?

I studiekredsen indgår en læsning af udvalgte afsnit af Grundtvigs ’Den christelige Børnelærdom’.

Det foregår i Vartov følgende torsdage kl. 15 – 17: 31/10 i Kredsen; 7/11 i Grundtvig; 14/11 i Kredsen; 21/11 i Biblioteket; 28/11 i Grundtvig

Himmelblå 2024

Grundtvigs Forum afholder igen i år sensommerfestivalen Himmelblå fra Grundtvigs dødsdag d. 2. september til hans fødselsdag d. 8. september. Hele ugen vil der være forskellige arrangementer i huset og i gården se <https://grundtvigskforum.dk/kalender/himmelblaa-2024>. Menighederne er med ved flere arrangementer. For det første er gudstjenesten søndag d. 8. september en del af programmet. Før gudstjenesten vil der være en introduktion ved præsten. Desuden holder vi fredag d. 6. september kl. 10.30 – 12.00 et debatarrangement med Uffe Elbæk, der er medlem af Vartov Valgmenighed, om tvivl, håb og handling. Endelig vil der de første dage i ugen være refleksion i kirken med salmesang, bøn og velsignelsen, inden dagens program begynder.

Kalender

Søndag 29. september kl. 11.30

Informationsmøde for konfirmander og deres forældre i menighedssalen efter gudstjenesten

Mandag 7. oktober kl. 19.30

Menigheds møde med Rasmus Mariager i menighedssalen

Tirsdag d. 29. oktober kl. 15.00 – 17.00

Læsekreds ved Doris Ottesen om Sigrid Undset i konfirmandstuen i Immanuelskirken

Torsdag 31. oktober kl. 15.00 – 17.00

Studiekreds om Grundtvig og skriftsyn ved Ingrid Ank og Jesper Tang Nielsen i Kredsen, Vartov opgang H

Mandag 4. november kl. 19.30

Menigheds møde med Else Marie Bukdahl

Adresser

Præst: Jesper Tang Nielsen

Løngangsstræde 24,2., 1468 København K, tlf. 24 94 26 28

e-mail: jtn@kvvv.dk - hjemmeside: www.kvvv.dk

Københavns Valgmenighed

Formand:

Doris Ottesen,

Køjevænget 62, 2791 Dragør

Tlf. 26 83 46 42

Forretningsfører:

Ejvind Lynning

Maglestien 10, 2860 Søborg

Tlf.: 39 69 82 53 / 23 96 86 24

Bank: 2191 - 6897622120

Kirketjener:

Kirstine Tougaard Møller

Flakholmen 19, 3th.

2720 Vanløse

Tlf. 25 76 24 07

Organist:

Kristian Olesen

Stationsvej 1a, 4320 Lejre

Tlf. 20 76 07 32

Vartov Valgmenighed

Formand:

Heiner Lützen Ank

Ahlefeldtsgade 26, 1tv, 1339 København K

Tlf. 53 34 16 05

Forretningsfører:

Niels Mattsson Johansen

Lysefjordsgade 10, 4tv, lejl. 2, 2300 København S

Tlf. 23 23 57 01

Bank: 6194 – 4170277452

Kirketjener:

Emil Nygård Johansen

Tagensvej 15, 2200 København N

Tlf. 26 37 48 54

Organist:

Kristian Olesen

Stationsvej 1a, 4320 Lejre

Tlf. 20 76 07 32

Valgmenighedernes hjemmeside er www.kvvv.dk

Bladets redaktion:

Jesper Tang Nielsen (ansvarshavende), Lilly Wiberg, Gudrun Haastrup

Forsidevignet: Peter Hentze

Afsender:

Københavns og Vartov
Valgmenigheder
Longangstræde 24, 2.
1468 København K

Gudstjenester i Vartov Kirke og Immanuelskirken*

Hvor intet andet er anført, varetages gudstjenesten af Jesper Tang Nielsen.

4. august (10. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

11. august (11. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10

18. august (12. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

25. august (13. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

1. september (14. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
v/Doris Ottesen

8. september (15. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

15. september (16. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
Vartov Kirke kl. 16

22. september (17. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10

29. september (18. søndag efter trinitatis)

Vartov Kirke kl. 10

6. oktober (19. søndag efter trinitatis)

Efterårsmøde i de sjællandske
valgmenigheder i Ubberup Valgmenighed

13. oktober (20. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
v/Doris Ottesen

20. oktober (21. søndag efter trinitatis)

Vartov kl. 10
v/Kristoffer Garne

27. oktober (22. søndag efter trinitatis)

Immanuelskirken kl. 10
v/Doris Ottesen

3. november (Alle helgens dag)

Vartov Kirke kl. 10

Medlemsbladet bliver digitalt

Det koster efterhånden 25 kroner at sende hvert enkelt medlemsblad ud med posten. Derfor er vi i styrelsen, som nævnt allerede på generalforsamlingen, blevet enige om, at vi vil gå over til at sende medlemsbladet ud digitalt.

Vi er netop nu ved at finde ud af, hvordan vi bedst gør dette, men fra årsskiftet 2024-2025 vil udgangspunktet være, at medlemmerne får medlemsbladet digitalt i stedet for fysisk.

Bladet vil dog stadig være at finde fysisk i kirken, hvor man altså kan tage et eksemplar. Ligeledes vil bladet i særlige tilfælde kunne sendes til medlemmerne med post. I dette tilfælde bedes man rette henvendelse til Jesper Tang Nielsen.

Heiner Lützen Ank,
formand for Vartov Valgmenighed

*Immanuelskirken ligger på Forhåbningsholms Allé 20, Frederiksberg.